

Arrest

nr. 137 727 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI, die loco advocaat M. CHOMÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 20 maart 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige (werkend vennoot bij de BVBA M. en de BVBA ER B.).

Op 26 juni 2013 wordt haar een E-kaart afgeleverd.

Op 23 november 2012 beslist de minister van het Hoofdstedelijk Gewest Brussel het volgende:

“La demande contient des données incomplètes ou incorrectes ou les conditions de la loi ou de ses arrêtés d'exécution ne sont pas remplies (art. 34 1° de l'arrêté royal du 9 juin 1999 portant exécution de la loi du 30 avril 1999 relative à l'occupation des travailleurs étrangers). En effet, malgré des envois dont un en recommandé en dates du 03/10/2012 l'employeur n'a pas répondu aux renseignements demandés (à savoir : Une attestation officielle récente dressée par l'Office National de Sécurité Sociale : Certifiant que toutes les dettes envers l'ONSS ont été régularisées. OU Attestant que l'employeur respecte strictement les modalités de paiement relatives à l'apurement des dettes.) »

Op 23 augustus 2013 informeert de RSVZ de verwerende partij dat er een retroactieve schrapping is van de verzoekende partij als werkend vennoot bij de BVBA M. en de BVBA ER.B. als volgt:

“De betrokkene heeft op 12 december 2012 een aansluitingsverklaring ondertekend bij uw sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij ER. B. BVBA (K.B.O.-nr.: (...)) en bij M. BVBA (K.B.O.-nr.: (...)) met ingang van 12 december 2012. Hij werd verzocht een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het RSVZ.

In toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende het sociaal statuut der zelfstandigen, wordt onder "zelfstandige" immers verstaan eenieder die in België een beroepsactiviteit uitoefent zonder hierbij verbonden te zijn door een arbeidsovereenkomst of statuut.

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld omvat niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Bijgevolg dient de aansluiting van de betrokkene bij uw sociaal verzekeringsfonds te worden geschrapt vanaf 12 december 2012.

Wij verzoeken u om betrokkene van deze beslissing in kennis te stellen.”

Op 11 maart 2014, met kennisgeving op 20 maart 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam:

(...)Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De heer H. H. A. diende op 20/03/2013 een aanvraag voor een verklaring tot inschrijving in als zelfstandige.

In het kader van deze aanvraag legde hij de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma ER.B. BVBA (met kbo-nummer: (...)), een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen dd.04/04/2013 en het bewijs van overdracht van aandelen en de benoeming als werkend vennoot bij ER.B. bvba Later bracht hij nog een tweede attest van aansluiting bij een sociale kas dd.06/06/2013 binnen, een nieuw uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen voor de vennootschap M.(met kbo-nummer: (...)) alsmede een bewijs van overdracht van aandelen en zijn benoeming als werkend vennoot bij M.bvba. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen. Betrokkene bewam de E-kaart op 26/06/2013.

Betrokkene werd ten gevolge van zijn aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste

over te gaan tot de retroactieve schrapping van zijn aansluiting als werkend vennoot bij ER. B. BVBA (K.B.O.-nr.: (...)) en bij M.BVBA (K.B.O.-nr.: (...)) met ingang van 12 december 2012 {zie informatie ontvangen van het RSVZ dd.23/08/2013}.

De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is dus tot de conclusie gekomen dat betrokkene geen zelfstandige is. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten zijn zelfstandige activiteit vast te stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit door betrokkene en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van zijn aanvraag voor verklaring tot inschrijving voor te doen als zelfstandige.

Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, v1egens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan latere tewerkstellingen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene heden mogelijk een activiteit als werknemer heeft uitgebouwd, doet geen afbreuk aan het feit dat hij het verblijfsrecht verkregen heeft op frauduleuze of misleidende wijze. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van de onontvankelijkheid van het beroep omwille van laattijdigheid. Zij meent dat het verzoekschrift dateert van 22 april 2014 niet is ingesteld binnen de termijn van 30 dagen na de kennisgeving die plaatsgreep op 20 maart 2014. Volgens de verwerende partij was de laatste nuttige dag om het verzoekschrift in te dienen 21 april 2014 omdat de 30^e dag viel op zaterdag 19 april 2014.

2.2. Het wordt niet betwist dat in casu het beroep moet ingesteld worden binnen de dertig dagen. Evenwel is 22 april 2014 een wettelijke feestdag (paasmaandag). Derhalve is het beroep tijdig ingesteld.

2.3. Ter terechtzitting hierop gewezen doet de verwerende partij afstand van haar exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel zoals weergegeven in de wetsconforme synthesememorie luidt:

"Pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation, du principe de confiance légitime, du principe de bonne administration, et du devoir minutie.

Le requérant considère, en substance, que la partie adverse n'a pas adéquatement, ni formellement motivé la décision attaquée, en reprenant de manière stéréotypée des griefs émis par l'INASTI, sans en vérifier la teneur.

Le requérant n'était pas en mesure d'apporter une série d'éléments à l'INASTI, non de par son fait, mais de celui des sociétés dont il a été associé actif.

De plus, il a repris une activité d'indépendant, in tempore non suspecto, ce dont la partie adverse n'a pas tenu compte (annexes 16 à 19).

Enfin, le requérant ne peut être tenu pour responsable du silence persistant de l'INASTI, à ses différentes demandes et suite aux éléments qu'il a fournis (annexe 23).

Thèse de la partie adverse

La partie adverse considère que le requérant ne conteste pas ne plus être associé actif dans la société M. et qu'il aurait dû l'informer du fait qu'il avait repris une activité d'indépendant en mars 2014 ou qu'il aurait dû compléter un formulaire à cette fin.

Elle ajoute que la cause de la perte du séjour du requérant était survenue indépendamment et avant la décision querellée.

Enfin, la partie adverse rappelle qu'elle n'était pas tenue d'explicitier les motifs des motifs et que la décision serait correctement.

C. Discussions

En l'espèce, le requérant ne peut être tenu pour responsable de la carence d'informations de l'INASTI, qui n'a pas tenu compte de l'inscription faite auprès de la caisse d'assurances sociales ZENITO (annexe 15).

Pour rappel, le conseil du requérant a entamé, conformément à la suggestion de la partie adverse, une série de démarches auprès de l'INASTI pour qu'elle retire sa décision, mais il a été confronté à un silence persistant encore aujourd'hui (annexe 23).

La partie adverse ne peut, sous prétexte que l'INASTI a rendu au préalable une décision, effectuer aucun examen concret du dossier, d'autant plus au vu de la gravité du grief, étant donné qu'il est reproché au requérant d'avoir fraudé (!) La partie adverse ne peut considérer que les deux procédures sont hermétiques, en ôtant, par là même tout son pouvoir d'appréciation.

En l'espèce, la partie adverse ne s'est indubitablement pas approprié les motifs de la décision de l'INASTI, de telle manière que la décision attaquée n'est pas motivée en la forme.

*En tout état de cause, il ressort des éléments du dossier que la partie adverse ne pouvait raisonnablement retirer le titre de séjour du requérant sur bases des considérations émises par l'INASTI, et que le reproche fait sur base de l'adage « *fraus omnia corrumpit* » n'est pas correctement motivé, alors qu'il est d'une gravité toute particulière. »*

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het onderzoek van het RSVZ blijkt dat verzoeker geen beroepsactiviteit uitoefent als zelfstandige.

Het RSVZ ging over tot retroactieve schrapping van zijn aansluiting als werkend vennoot bij ER B. BVBA en bij M. BVBA.

Verzoeker betwist niet de bevindingen van het RSVZ, maar stelt dat hij niet in staat was om bijkomende stukken bij te brengen.

De vragenlijst die verzoeker moest invullen bevat niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op een uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Verzoeker heeft de E-kaart verkregen omdat hij een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen van 04/04/2013 voorlegde, alsook het bewijs van overdracht van aandelen en de benoeming als werkend vennoot bij ER B. BVBA.

Later bracht hij een tweede attest van aansluiting bij een sociale kas van 06/06/2013 binnen. Hij bracht eveneens een bewijs van overdracht van aandelen en zijn benoeming als werkend vennoot bij M. BVBA.

Verzoeker betwist niet dat hij niet langer als werkend vennoot bij deze BVBA's werkt.

Verzoeker stelt dat hij vanaf 1 maart 2014 een nieuwe zelfstandige activiteit is begonnen, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op 11 maart 2014 en dat verwerende partij niet zou hebben onderzocht of hij nog effectief een zelfstandige activiteit uitoefent.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker haar niet op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij zijn vroegere zelfstandige activiteit heeft stopgezet, noch dat hij nieuwe zelfstandige activiteit heeft aangevat.

Uit het onderzoek van het RSVZ bleek duidelijk dat de oorzaak van de toekenning van het verblijfsrecht ondertussen verdwenen was.

Het RSVZ maakte op 23 augustus 2013 de informatie over aan verwerende partij.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakte niet aannemelijk via de vragenlijst die hij moest invullen dat hij daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefende.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de informatie waarover verwerende partij beschikte.

De ingeroepen schendingen worden niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij voert aan dat er een manifeste beoordelingsfout is begaan zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert die in casu een onderzoek vergt van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit het administratief dossier blijkt, zoals de verwerende partij opmerkt, dat de RSVZ tot de conclusie is gekomen dat er moest overgegaan worden tot retroactieve schrapping van de aansluiting van de verzoekende partij als werkend vennoot bij de BVBA ER B. en de BVBA M, zijnde de beroepsactiviteiten die de verzoekende partij opgaf als zelfstandige om zijn E-kaart te verkrijgen. Nu dit een retroactieve schrapping betreft met ingang van 12 december 2012 kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij op misleidende wijze haar verblijfsrecht verkreeg. Immers heeft de retroactieve schrapping tot gevolg dat de verzoekende partij nooit zelfstandige activiteiten uitvoerde. De stukken die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift vermogen de vaststellingen van de RSVZ niet te wijzigen. Aan de vaststellingen van de RSVZ kan meer waarde toegekend worden omwille van haar objectief karakter. Het gegeven dat de verzoekende partij opnieuw een andere zelfstandige activiteit zou opgestart hebben, volgens haar op 1 maart 2014, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu het verblijfsrecht niet op deze basis werd verkregen en de retroactieve schrapping van de zelfstandige activiteiten van de verzoekende partij die aan de basis lagen van het verkrijgen van het verblijfsrecht, niet teniet doet. Ook het gegeven dat thans de verzoekende partij de vaststellingen van "INASTI" zou betwisten, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de verzoekende partij er niet in slaagt de vaststellingen van de RSVZ te weerleggen. De stelling van de verzoekende partij dat zij niet bij machte was bepaalde niet nader omschreven gegevens ter kennis te geven aan l'INAST is een blote bewering die door geen bewijsstuk is gestaafd. Uit de brief van 23 november 2012 van de minister van het Hoofdstedelijk Gewest Brussel blijkt dat op de aangetekende uitnodiging niet werd gereageerd en de verzoekende partij laat na aan te tonen waarom niet. Nu de verzoekende partij geen enkele dienstige uitleg geeft omtrent de vaststellingen van de RSVZ kan de retroactieve schrapping niet anders uitgelegd worden als zijnde de vaststelling dat de verzoekende partij op misleidende wijze haar verblijfsstatuut als zelfstandige verkreeg.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op

toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). In casu is er geen sprake van “rechtmatig” vertrouwen nu de verzoekende partij op misleidende wijze haar verblijfsrecht verkreeg.

Voor het overige zet de verzoekende partij niet uiteen welk ander beginsel van behoorlijk bestuur door de verwerende partij niet zou zijn nageleefd.

Het enige middel is ongegrond.

4 Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN